

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 82/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Urbanom, Šafárikova 12, Trenčín, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 12. ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 417/2016 z 22. marca 2018 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 186/2019 z 26. septembra 2019 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stážnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

objasnenia skutkových tvrdení a vysvetlenia právneho názoru sťažovateľky. Uvedené považuje sťažovateľka za spravodlivé a potrebné, zdôrazňujúc význam posúdenia disparity podielov strán sporu, ako aj dĺžku trvania súdneho konania.

4. Sťažovateľka tiež považuje rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený, pretože krajský súd neuviedol, prečo skutočnosti tvrdené sťažovateľkou (miera zásluhovosti pri nadobudnutí bytu), ktoré zohľadnil aj súd prvej inštancie, nepovažuje za významné.

5. Dovolací súd sa s dovolacími dôvodmi uplatnenými sťažovateľkou nestotožnil, tvrdiac, že krajský súd rozhodol správne, ak konštatoval, že *„súd prvej inštancie vyvodil zo zisteného skutkového stavu nesprávne právne závery, keď rozhodol o disparite podielov medzi manželmi“*. S týmto záverom najvyššieho súdu sa sťažovateľka nestotožňuje, pretože práve počas pojednávania, ktoré však nebolo nariadené, mohla sťažovateľka preukázať svoje zvýšené úsilie a aktívny prístup vedúce k nadobudnutiu bytu. Práve táto skutočnosť bola rozhodujúca pri zmene rozhodnutia v neprospech sťažovateľky. Krajský súd mal podľa názoru sťažovateľky postupovať podľa § 384 ods. 1 CSP. Nedodržaním uvedeného postupu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Súčasne bol podľa jej názoru porušený princíp právnej istoty, pretože dva konajúce súdy rovnaký skutkový stav vyhodnotili v tom istom konaní absolútne odlišne bez toho, aby sa k nemu mohla sťažovateľka vyjadriť.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné práva sťažovateľa upravené v čl. 12 ods. 1 - rovnosť v právach a rovnosť pred zákonom, čl. 46 ods. 1, ods. 2 - právo na súdnu ochranu, čl. 47 ods. 3 - právo na rovnosť účastníkov konania, čl. 1, ods. 1 - zásada právnej istoty Ústavy Slovenskej republiky, v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - právo na spravodlivé súdne konanie predchádzajúcim konaním a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 4Cdo 186/2019 zo dňa 25.9.2019 a predchádzajúcim konaním a Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/417/2016 zo dňa 22.3.2018 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 4Cdo 186/2019 zo dňa 25.9.2019 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. *Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania, právneho zastúpenia.* “

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (II. ÚS 581/2017).

16. Ústavný súd k zásade rovnosti zbraní ako jednej zo všeobecných záruk spravodlivého súdneho konania zdôraznil, že táto zabezpečuje, aby v konaní pred všeobecným súdom mali strany sporu rovnaké postavenie. Rovnosť zbraní spočívajúca v rovnakom postavení strán sporu, resp. účastníkov súdneho konania (čl. 47 ods. 3 ústavy) sa prejavuje v ich procesnoprávnom postavení, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva (IV. ÚS 468/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd nenariadil v odvolacom konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov pojednávanie napriek tomu, že svojím rozhodnutím zmenil právne a skutkové posúdenie veci, keďže v porovnaní s rozsudkom súdu prvej inštancie odlišne (v neprospech sťažovateľky) posúdil výšku podielov manželov pri vyporiadaní jednej z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Predmetným rozhodnutím a jemu predchádzajúcim postupom tak znemožnil sťažovateľke uskutočňovať procesné práva v takom rozsahu, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd podľa názoru sťažovateľky tiež nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, pokiaľ neuviedol, prečo vyššiu mieru zásluhovosti sťažovateľky pri nadobudnutí bytu

do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepovažoval za významnú. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol, potvrdzujúc správnosť postupu a rozhodnutia krajského súdu, s čím sťažovateľka nesúhlasí.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom

18. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohla) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky meritórne preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

20. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho

z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (III. ÚS 450/2017).

21. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu [§ 439 písm. a), b) a c) CSP]. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd však nie je viazaný dovolacím návrhom, t. j. petitom dovolania (§ 441 CSP).

22. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa písm. f) tohto ustanovenia dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo aj dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

23. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľky. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž

dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

24. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozsudok krajského súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku v časti sťažovateľkou namietanej zmätočnosti rozsudku krajského súdu podľa § 447 písm. c) CSP a vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľka namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a jeho nesprávne právne posúdenie, odmietol jej dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP, teda rozhodol spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok vyslovene umožňuje.

25. K argumentácii sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom súdnom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu však nemožno odňať právomoc kasačného zásahu do tohto hodnotenia vtedy, keď je v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 CSP v miere spôsobilej postaviť konanie i jeho výsledok do pozície nespravodlivosti a neobjektívnosti. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Práve prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania. V opačnom prípade by sa právomoc ústavného súdu odôvodnená požiadavkou ochrany základných práv a slobôd uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy stala neúčinnou (m. m. I. ÚS 211/2012, III. ÚS 90/2015, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 39/2015).

26. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd sa dovolacími námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Najvyšší súd považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu za dostatočne odôvodnené. Krajský súd podľa názoru dovolacieho súdu riadne odôvodnil, prečo nepovažoval skutkové okolnosti zistené okresným súdom, za ktorých sporové strany nadobudli byt spolu s príslušenstvom do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, za natolko významné a mimoriadne, aby odôvodňovali súdom prvej inštancie určenú disparitu podielov pri jeho vyrovnaní, teda odôvodňovali aplikáciu výnimky zo všeobecnej zásady parity podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Krajský súd tiež konštatoval, že uvedená nehnuteľnosť bola zakúpená z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo sporové strany žiadnym spôsobom nerozporovali. Princíp zásluhovosti pri získaní predmetného bytu sa v danom prípade podľa krajského súdu nemohol uplatniť pre chýbajúci aktívny prístup sťažovateľky a jej zvýšené úsilie, ktoré nemožno odvodzovať iba zo skutočnosti, že sťažovateľka bývala v spoločnej domácnosti s pôvodným nájomcami bytu a na základe zákonného ustanovenia sa stala nájomcom bytu. Uvedené právne závery odvolacieho súdu podľa najvyššieho súdu preukazujú, že tvrdenie sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu neobstoja.

27. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdila, že krajský súd bol povinný v prejednávanej veci nariadiť pojednávanie, jej názor nie je podľa dovolacieho súdu ani podľa ústavného súdu správny.

28. Na prejednanie vecí sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak (čl. 12 CSP). Dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku uvádza, že citované zákonné ustanovenie „reflektuje tradičnú zásadu ústnosti, ktorá je však v modernom poňatí civilného procesu na viacerých miestach prelamaná. Zákon stanovuje, kedy pojednávanie nariaďovať netreba a v ktorých prípadoch sa môže súd spoľahnúť na písomnú formu konania.“. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 1 a 2 CSP). Ako vyplýva z § 385 ods. 1 CSP, pojednávanie na odvolacom súde

je v zásade fakultatívne, a teda odvolací súd pojednávanie nariad'ovať nemusí. Pojednávanie nariad'uje odvolací súd vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

29. Sťažovateľka existenciu dôležitého verejného záujmu netvrdila a pokiaľ ide o potrebu zopakovať alebo doplniť dokazovanie kvôli tomu, že krajský súd dospel k odlišným skutkovým a právnym záverom, najvyšší súd konštatoval, že krajský súd skutkové zistenia súdu prvej inštancie nijako nespochybnil, stotožnil sa s nimi, pričom za nesprávne považoval len právne posúdenie veci súdom prvej inštancie o disparite vyrovnacieho podielu pri vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru súladnému s názorom krajského súdu, že nebol naplnený dôvod na zopakovanie dokazovania podľa § 384 ods. 1 CSP, ako to tvrdí sťažovateľka.

30. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

31. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery uznesenia najvyššieho súdu, za súčasného zohľadnenia argumentácie sťažovateľky v ústavnej sťažnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto v časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu

32. Ústavný súd konštatuje, že medzi namietanými rozhodnutiami a sťažovateľkou tvrdeným porušením základného práva na rovnosť podľa čl. 12 ods. 1 ústavy neexistuje taká

príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o jeho porušení a sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ani porušenie tohto základného práva nekonkretizovala.

33. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že podstata tohto článku ústavy spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu. Je teda už na prvý pohľad zrejmé, že v danej veci chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a ňou napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré nerozhodovali o zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

34. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu

35. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1 ústavy má charakter ústavného princípu, resp. všeobecného interpretačného pravidla, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu